

[Chr. Christiansen.]

Del af den Samling af Skattelove, som den højtærede Finansminister i de senere Maaneder har fremsat her i Rigsdagen. Det var med store Betæneligheder, vi gik med til de foreslaaede Forbrugsafgifter, og vi fandt derfor, at det vilde være rimeligt, at Krigskonjunkturskatten havde faaet en saadan Udformning, at det ikke havde været nødvendigt yderligere at gaa til indirekte Skatter, og navnlig ikke en Skat af den Karakter, som denne Lov omhandler. Denne Skat er jo ikke blot en indirekte Skat, men den rammer et Kulturomraade, som meget store Dele af Befolkningen drager Nytte af. Hvordan man end vender og drejer det, kan man dog ikke med Rimelighed paastaa, at den meget høje Skattestigning, som her kommer til at ramme Biografteatrene, kan fremme de kulturelle og kunstneriske Opgaver, som Filmen har at løse i vort Land. Man faar nærmest det Indtryk, at denne Lov egentlig kun regner Filmen for at være en Slags Objekt, som der er Penge i, og naar Statskassen mangler Penge, søger man ogsaa herhen, trods det at der her er Tale om et for Befolkningen betydningsfuldt Kulturgode. Vi er vel klar over, at den højtærede Finansminister skal have Penge, og vi vil ogsaa fra vor Side gerne yde vor Medvirken til Dækning af de Love, som har fremkaldt Udgifter, men for os er det ikke ligegyldigt, hvordan Pengene skaffes. Det kan maaske ikke undre, at de Konservative med Tilfredshed ser denne ret store Forhøjelse af den indirekte Skat gennemført, og Venstre synes jo nu at ligge paa den samme Linie. For mig er der noget mere forbausende i, at de Radikale er kommet med paa samme Side, ikke mindst her, hvor det drejer sig om et vigtigt Kulturomraade. Det fremgaar af Betænkningen, at Væddeløbene er kommet med, de blev jo omtalt her under første Behandling, og der er yderligere givet Tilsagn om, at Totalisatorafgiften senere vil blive ændret ganske betydeligt. Væddeløb og Biografteater rangerer efter min Mening ikke paa samme Niveau, men de ligger nu paa den samme skattemæssige Linie. Med al Respekt, som man maaske fra nogle Sider kan have for den ædle Hesteavl's Fremme — og visse Menneskers Spillelidenskab —, noget kulturelt Omraade bliver der dog aldrig Tale om, naar man er inde paa Væddeløbene, jeg mener tværtimod, og det er ogsaa af den Grund, jeg finder, at den Placering, man har givet Filmen, er baade urigtig og uretfærdig. Filmen har været og er stadig Genstand for en rig Udvikling, saavel kulturelt som kunstne-

risk, og dens Muligheder er langt fra udtømt endnu. Man kan med nogen Ret sige, at Filmen sammen med Radioen og Bogen er de Kulturfaktorer, der naar længst ud og dybest ned i den danske Befolkning, og jeg mener derfor, at der er betydelige Værdier her, som man fra Samfundets Side maa være interesseret i at udbygge og fremhjelpe. Efter vor Mening har denne Erkendelse ikke fundet særligt Udtryk i dette Lovforslag.

Efter de stillede Ændringsforslag fastsættes Biografteaterafgiften, eller som det hedder i det lidt gammeldags Sprog: Afgiften for levende Billeder, til 60 pCt. Den højtærede Finansminister har jo ønsket 65 pCt., men er gaaet med til denne ringe Nedsættelse, dog under Forudsætning af, at den, som man har hørt, dækkes senere ved en Forhøjelse af Totalisatorafgiften. Vi kan ikke fra vor Side være med til denne store Forhøjelse af Biografteaterafgiften.

Hvad Afgiften vedrørende Koncerter uden Servering angaar, kan jeg sige, at vi bifalder, at denne bliver strøget, men der er jo heller ikke mange Penge i den, saa det har sikkert ikke været særlig vanskeligt for den højtærede Finansminister at give Afkald paa det ringe Beløb imod at faa de 9—10 Mill. Kr., der nu i øvrigt her kan skaffes.

Vi havde ogsaa fra vor Side ønsket, at den noget forældede Lovbestemmelse i § 7 om Skattefritagelse af Film, der, som det hedder, tjener Oplysningens Fremme, var blevet ændret saadan, som det er foreslaaet fra Filmsraadets Side. Man har derfra ment, at man burde optage en Bestemmelse, saaledes at der kunde tages Hensyn ogsaa til kulturelt og kunstnerisk værdifulde Film. Det er et Spørgsmaal, som har været brændende adskillige Gange i de forløbne Aar siden 1938, og det havde været meget ønskeligt, at denne trange Ramme for Skattefritagelse havde faaet den ret beskedne Udvidelse, som der her er Tale om, men det har den højtærede Finansminister modsat sig, og Udvalgsflertallet har bifaldet dette Standpunkt. Den højtærede Finansminister har, som det fremgaar af Betænkningen, givet Tilsagn om at stille 500 000 Kr. aarlig til Raadighed for Støtte af den danske Filmsproduktion. Jeg vil ikke sige, at dette Tilsagn er uden Betydning, men det er i hvert Fald min Opfattelse, at det ikke løser de Vanskeligheder, som den danske Filmsproduktion er og vil komme i. Vi frygter nemlig fra vor Side, at Filmsproduktionen vil komme ud for stor Modgang, naar den her foreslaaede Skat skal til at opkræves ud over Landet, og med, at der vil blive en meget skarp Konkurrence udefra, naar der igen